

Arrest

nr. 309 132 van 1 juli 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 februari 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker), partners, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 16 oktober 2023 en verzoeken beiden de volgende dag om internationale bescherming. Op 18 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien van verzoekster als verzoeker, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 20 januari 2024 aan verzoekster en verzoeker aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en het orthodox geloof aan te hangen. U bent geboren te Akhmeta in Kakheti waar u verbleef tot omstreeks april 2023 toen u verhuisde naar Tbilisi. Daar verbleef u tot uw vertrek uit Georgië.

U verklaarde dat u getrouwd was met B. N., maar u feitelijk al meer dan vier jaar uit elkaar waren. Omdat uw wettelijke echtgenoot de scheidingspapieren niet wou ondertekenen is deze scheiding wettelijk nooit gebeurd. U verklaarde dat u een relatie begon met uw partner T. I. omstreeks drie jaar geleden. Uw ex-partner N. begon u en T. te bedreigen en lastig te vallen. U verklaarde dat u samen ging wonen met T. en N. hierna tot tweemaal toe naar jullie woning was gekomen. De eerste maal maakte hij ruzie met u en uw partner waarna u de politie belden en zij ter plaatsen kwamen. De politie arresteerden N. en legde hem een contactverbod op. Twee tot drie maanden later kwam uw ex-partner opnieuw naar uw huis. T. was op dat moment niet aanwezig. N. belaagde u toen fysiek. Opnieuw kwam de politie ter plaatsen en arresteerden ze N. voor de tweede keer. Ze vertelden u dat u zich geen zorgen moest maken en dit niet meer zou gebeuren. U vreesde dat uw ex-partner u en T. opnieuw zou lastigvallen en mogelijks om het leven brengen waarop u Georgië verliet op 11 oktober 2023. U reisde naar België waar u aankwam op 16 oktober 2023 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 17 oktober 2023.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw verzoek is ongegrond aangezien er bescherming beschikbaar is in uw land van herkomst.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat er tegenstrijdigheden aanwezig waren in uw verklaringen en die van uw partner.

U verklaarde zo op de DVZ dat uw ex tweemaal naar uw woning was langsgeslagen en alles binnenin had kapotgeslagen (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5). Op het CGVS gaf u echter aan dat hij niets beschadigd had. Geconfronteerd met dit feit verklaarde u dat ze u zulke vraag op de DVZ niet hadden gesteld en u het zo nooit had gezegd (CGVS p. 11). Dit zet uw geloofwaardigheid onder druk (CGVS p.10-11).

U verklaarde verder dat u tussen de twee keer dat uw ex naar uw woning kwam u hem nog ettelijke keren was tegen het lijf gelopen (CGVS p. 9). Uw partner T. verklaarde daarentegen echter dat jullie tussen beide incidenten niets van hem zouden hebben gehoord (CGVS I. p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde hij dat zoverre hij wist u hem nooit was tegengekomen en u ook de waarheid zou vertellen tegen hem (CGVS I. p. 13). Dit doet verdere twijfels opkomen over uw geloofwaardigheid.

Verder stelt het CGVS vast dat u geen bescherming heeft gezocht in Georgië.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

*Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 16 januari 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20230116.pdf), blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische*

ministerie van Binnenlandse Zaken het Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gendergerelateerd geweld.

De Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo's heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangtehuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht op voorwaarde dat ze aangifte hebben gedaan van het geweld waarvan ze slachtoffer werden. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijven evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld. Er kan dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u aantoont dat bescherming in uw persoonlijke geval niet beschikbaar is. U slaagt hier echter niet in.

U wist zo te verklaren dat de politie beide keren dat uw ex-partner u lastigviel bij uw woning tegen hem optrad en hij zelfs een contactverbod opgelegd kreeg (CGVS p. 5, 6, 7). Er werd u gevraagd of u weet had wat er verder nog was gebeurd met uw ex-partner waarop u verklaarde van niet aangezien u kort na het tweede incident Georgië al verliet (CGVS p. 8). Voorts werd u gevraagd of u ooit officieel klacht indiende tegen uw ex-partner waarop u een negatief antwoord formuleerde (CGVS p. 7). Gevraagd waarom u dat niet deed verklaarde u dat de politie u had vermeld dat u zich geen zorgen moest maken na het eerste voorval maar uw ex desondanks toch was teruggekomen (CGVS p. 8). U verklaarde verder dat u het nut niet inzag van een klacht in te dienen omdat hij uiteindelijk toch zou vrijkomen en u vreesde dat hij u zou vermoorden (CGVS p. 8-9). Er werd u verder gevraagd of u andere groeperingen of instanties trachtte te contacteren die u mogelijks zouden kunnen helpen waarop u verklaarde van niet aangezien iedereen gewoon bleef herhalen dat u hulp moest vragen aan de politie (CGVS p. 9). Gevraagd of u naar enige vrouwenrechtenorganisaties of vrouwenvluchthuizen had gevraagd verklaarde u dat er zelfs geen vluchthuizen voor vrouwen bestond in Georgië (CGVS p. 9). Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat indien u daadwerkelijk het slachtoffer werd van partnergeweld en u dusdanige vrees had van uw ex-partner, u minstens een klacht zou indienen tegen hem aangezien de politie al tot tweemaal toe zeer bereidwillig bleken te zijn om u te helpen en op te treden

tegen uw ex. Dat u verder ook geen enkele vorm van informatie leek in te winnen bij andere organisaties die de rechten van slachtoffers van partnergeweld verdedigen en hen bijstaan toont verder aan dat u onvoldoende bescherming zou hebben gezocht in Georgië die wel beschikbaar is.

Aangaande de problemen die uw man zou hebben ervaren omwille van een auto ongeval stelt het CGVS vast dat hij geen bescherming heeft gezocht in Georgië.

Aangezien internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming, mag van een verzoeker verwacht worden dat hij redelijke pogingen onderneemt om bescherming in eigen land te verkrijgen, wat in casu niet het geval was.

Uw man verklaarde zo dat hij in een auto-ongeval was terechtgekomen waarop de eigenaars van de betrokken wagens compensatie van hem eisten (CGVS I. p. 6-8). Er werd gevraagd of deze eigenaars iets concreet ondernamen waarop uw man verklaarde van niet aangezien ze niet wisten waar hij op dat moment woonde, maar ze hem wel telefonisch opbelden en geld eisten en ermee dreigden dat ze hem anders iets zouden aandoen (CGVS I. p. 7). Er werd uw man bijgevolg gevraagd of hij naar de politie is gestapt met deze bedreigingen waarop hij verklaarde dat dit niet mogelijk was aangezien de eigenaars gelijk hadden en uw man hun eigendom had kapotgemaakt (CGVS I. p. 8). Aangezien ze uw man volgens zijn verklaringen bedreigden iets aan te doen werd er uw man op gewezen dat dit een strafbaar feit was. Daarop verklaarde uw man dat als hij hem zou aangeven hij enkel nog bozer zou worden en uw man nooit de politie hierover had gecontacteerd (CGVS I. p. 8). Het CGVS merkt verder op dat uw man werd gevraagd wanneer de laatste keer was dat deze eigenaar hem contacteerde waarop hij verklaarde dat dit op 29 of 30 september was (CGVS I. p. 8). Aangezien uw man Georgië verliet op 16 oktober 2023 zou dit betekenen dat uw man gedurende minstens twee weken tijd verder niets meer zou hebben vernomen van de desbetreffende persoon ondanks dat hij nog in Georgië verbleef. Dit doet, los van de mogelijkheden tot bescherming, evenzeer twijfels opkomen over minstens de ernst van deze bedreigingen.

De door jullie neergelegde documenten weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. De paspoorten tonen louter jullie identiteit aan, maar deze wordt niet in vraag gesteld door het CGVS. De foto's van het desbetreffende auto-ongeval tonen aan dat uw man mogelijks terecht kwam in een auto-ongeval, maar kunnen de bedreigingen die uw man hierdoor ontving niet bewijzen, noch aantonen dat jullie geen bescherming zouden kunnen vinden in Georgië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"(...)"

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Georgische nationaliteit te bezitten en het orthodox geloof aan te hangen. U bent geboren te Tchiatura te Imereti. U verhuisde in april 2023 naar Tbilisi waar u verbleef tot uw vlucht uit Georgië.

U verklaarde dat u in Georgië een Toyota Prius huurde van een zekere E. S. In september 2023 kwam u met deze wagen terecht in een ongeval waarbij twee gewonden vielen en beide voertuigen ernstige schade opliepen. De politie kwam ter plaatsen en gaf u een boete aangezien u in fout was. Hierna contacteerde zowel de eigenaar van deze Prius die u huurde u alsook de zoon van de bestuurder van de andere wagen. Ze eisten compensatie voor de geleden schade. U kon dit niet betalen en trachtte hen te negeren. De eigenaar van de Toyota Prius zou gedreigd hebben u iets aan te doen of dat de politie u zou arresteren. Daarop veranderde u van gsmnummer waarop u verder niets meer hoorde van deze personen.

Voorts verklaarde u dat u een relatie begon met O. M. omstreeks drie jaar geleden. U werd samen met uw partner lastiggevallen door uw vriendin haar ex-partner B. N. Hij kwam tot tweemaal naar uw woning. De eerste keer maakte hij ruzie met u en uw partner waarna jullie de politie belden en zij ter plaatsen kwamen. Ze arresteerden hem en legde een contactverbod op. Twee tot drie maanden later kwam N. opnieuw naar uw woning op een moment dat u niet thuis was. Hij sloeg uw partner M. en opnieuw kwam de politie naar uw woning. Ze arresteerden N. opnieuw. U besloot samen met uw partner dat jullie niet veilig waren in Georgië.

U verliet Georgië op 11 oktober 2023 en reisde naar België waar u aankwam op 16 oktober 2023 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 17 oktober 2023.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort neer alsook enkele foto's van het auto ongeval dat u had veroorzaakt alsook uw paspoort.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers uw verzoek is ongegrond aangezien er bescherming beschikbaar is in uw land van herkomst.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op grotendeels dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw partner O. M. (CGVS I. p. 8). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen en waarin de problemen inzake het ongeluk werden besproken een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het weinig overtuigende en ongegronde karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel, beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid”, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst gaan verzoekers in op de vluchtelingenstatus, die hen in hoofdorde zou moeten worden toegekend. Zij zijn het in dit verband niet eens met de motieven van de bestreden beslissingen inzake de geloofwaardigheid van hun relaas. Wat betreft de tegenstrijdigheid in verzoeksters verklaringen over het gegeven of haar ex-partner al dan niet schade aanrichtte tijdens de twee incidenten waarbij hij naar hun huis

kwam, stellen zij dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) duidelijk uitlegde dat er sprake was van een vertaalfout door de tolk. Zij benadrukken dat, ook al maakte verzoeksters ex-partner geen dingen stuk – zoals verkeerdelijk vertaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken – hij in zijn woede wel meubelstukken verplaatste, hetgeen getuigt van een bijzonder hoge graad van agressie en duidelijk maakt dat hij tijdens de ruzie furieus tekeerging. Verder hekelen verzoekers dat hen verweten wordt tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over het gegeven of verzoekster haar ex-partner nog had gezien tussen de twee incidenten waarbij hij naar hun huis kwam. Zij betogen dat het hier, gezien de volgorde van de vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal van verzoeker, duidelijk gaat om een vergissing. Volgens hen interpreteerde verzoeker, bij het afleggen van deze verklaringen, de gestelde vragen als zou hem gevraagd zijn naar de periode tussen het laatste incident en hun vertrek uit Georgië. Zij citeren in dit verband de betreffende passages uit zijn persoonlijk onderhoud. Verzoekers vervolgen dat de geloofwaardigheid van hun relaas niet in vraag wordt gesteld. Zij menen dat de gehele motivering, om te concluderen dat hun relaas niet geloofwaardig is, is gesteund op twee onderdelen van het persoonlijk onderhoud en meer bepaald op twee details die in vraag worden gesteld waarvan reeds is gebleken dat het eerste het gevolg is van een foutieve vertaling door de tolk en het tweede van een interpretatiefout.

Verder stellen verzoekers dat de verwerende partij onterecht, zonder enige verdere verwijzing naar hun persoonlijke onderhouden, oordeelt dat zij geen bescherming hebben gezocht in Georgië. Zij verduidelijken in deze dat zij tot tweemaal toe de politie gecontacteerd hebben toen verzoeksters ex-partner hun huis was binnengedrongen, dat de situatie zo erg was dat de ex-partner vanaf de eerste ruzie een contactverbod kreeg opgelegd, dat zij hun voorzorgsmaatregelen namen en op eigen initiatief verhuisden naar een ander adres, dat de ex-partner dit adres op miraculeuze wijze ook had gevonden waarna hij weer ruzie met hen maakte en dat zij ook na deze ruzie de politie contacteerden. Zij wensen nog te benadrukken dat een contactverbod hem duidelijk niet kon tegenhouden en dat het niet uit te sluiten valt dat de ex-partner contacten zou hebben bij de politie om hun adres te weten te komen.

Verzoekers stellen verder dat het te betwijfelen valt of de *protection officer* zelf gedetailleerd wou ingaan op de vervolgingen die zij ervaarden in Georgië. Zij benadrukken dat het persoonlijk onderhoud van verzoekster slechts één uur en tien minuten duurde en dat van verzoeker slechts één uur en achttien minuten.

Tevens onderstrepen verzoekers dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, slechts drie pagina's lang is en deze genomen ten aanzien van verzoeker – waarin de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster letterlijk en integraal werd overgenomen – slechts vier pagina's telt en dat er slechts drie alinea's (van de bestreden beslissingen) over hun persoonlijke situatie en hun vrees tot vervolging door de ex-partner van verzoekster gaan. Bovendien wijzen verzoekers op het gegeven dat, ondanks dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat het auto-ongeval dat hij meemaakte en de problemen die daarop volgden niet de reden waren voor hun vertrek uit Georgië, er tijdens dit onderhoud maar liefst veertien vragen werden gesteld over dit ongeval en dit in de bestreden beslissingen ook wordt aangehaald. Tevens betogen zij dat de verwerende partij haar eigen rapport aanhaalt zonder enige verwijzing naar externe bronnen om haar beslissingen te motiveren. Gelet op het feit dat de inhoud van de bestreden beslissingen is gebaseerd op de eigen partijdige bronnen van de commissaris-generaal en niet geconfronteerd wordt met de praktijk, is deze niet geloofwaardig en nog minder pertinent.

Verzoekers gaan voorts nog in op het niet voorhanden zijn van bescherming in Georgië voor huiselijk geweld. Onder verwijzing naar algemene informatie opperen zij dat het adequaat reageren op de problematiek van huiselijk geweld nog verre van ingeburgerd is bij de Georgische autoriteiten en dat de bewijslast vrij laag is om een procedure te initiëren, doch dat dit verder geen gevolg heeft indien de procedure voor de rechtbank wordt verdergezet. Zij verwijzen ook naar een voorbeeld waarbij slachtoffers van huiselijk geweld niet de nodige bescherming kregen, waarbij Georgië zelfs veroordeeld werd en meermaals gevraagd werd om meer inspanningen te leveren. Zij menen dat er geen enkele twijfel bestaat dat men hen in Georgië niet had kunnen of zal kunnen beschermen. Te dezen benadrukken zij dat zij meermaals probeerden de politie in te schakelen, maar dat dit tevergeefs was daar de ex-partner van verzoekster agressief bleef. Zij verduidelijken dat het contactverbod dat verzoeksters ex-partner werd opgelegd hem niet verhinderde om toch nog geweld te gebruiken tegen hen en dat de politiediensten hen hier niet tegen beschermden. Zij stellen dat in Georgië een man pas veroordeeld wordt nadat hij iemand vermoord heeft, en niet nadat hij iemand geslagen heeft. Zij besluiten dat verzoekster eerst dood zou moeten zijn om aan de verwerende partij te kunnen aantonen dat de politie haar niet kon helpen. Zij stellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen verwijst naar de oprichting van de *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department*, maar dat uit algemene informatie blijkt dat dit een lege doos is. Tevens benadrukken verzoekers dat de verwerende partij zelf aangeeft dat de afhandeling van misdrijven omtrent huiselijk geweld vaak ineffectief gebeurt. Wat betreft de opvanghuizen waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissingen verwijst, betogen verzoekers dat uit diezelfde informatie blijkt dat de opvolging nadat een slachtoffer een dergelijk opvanghuis verlaat een pijnpunt blijft. Tot slot opperen verzoekers dat de commissaris-generaal dan wel stelt dat er in grote

politiekantoren advocaten aanwezig zijn die opgeleid zijn in de materie, doch dat in de bestreden beslissingen geenszins wordt aangetoond hoe dit van toepassing zou kunnen zijn op verzoekers. Onder verwijzing naar algemene informatie spreken verzoekers in dit verband ook van een incident waarbij de advocate in een nationale rechtszaak, waarin een minister van seksueel misbruik werd beschuldigd, het slachtoffer op niet-sensitieve wijze aansprak en waarna nogmaals eens de patriarchale samenleving kwam bovendrijven. Zij besluiten dat de verwerende partij er een partijdige houding op na lijkt te houden door de bestreden beslissingen te motiveren met halve waarheden.

In ondergeschikte orde menen verzoekers dat hen de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Na een theoretische uiteenzetting inzake de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 2 en 3 van het EVRM, besluiten zij dat hun fysieke integriteit, zijnde hun leven, in gevaar is door het gebrek aan bescherming door de Georgische autoriteiten tegen huiselijk geweld.

Tot slot betogen verzoekers dat de bestreden beslissingen in uiterst ondergeschikte orde dienen vernietigd te worden.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in hoofdorde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 30 mei 2024 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar de COI Focus “*Georgië – algemene situatie*” van 11 december 2023 en er de weblink van vermeldt.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid,

van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“midde”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Te dezen voeren verzoekers de schending aan van artikel 7 van het Handvest en van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, doch geven zij niet de minste toelichting (wat zij hiermee bedoelen of) over de wijze waarop zij dit artikel en beginsel *in casu* geschonden achten.

2.3.5. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel (2 en) 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek

naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekers de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, te worden vervolgd door de ex-partner van verzoekster.

Blijkens de bestreden beslissingen zijn verzoekers er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat zij in Georgië een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, dienen te koesteren, of dat zij er een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming, zouden lopen. Vooreerst (i) stelt de commissaris-generaal tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoekers inzake de problemen met de ex-partner van verzoekster. Enerzijds (a) zijn verzoeksters opeenvolgende verklaringen inzake het gegeven of haar ex-partner al dan niet schade aanrichtte tijdens de twee incidenten waarbij hij naar hun huis kwam tegenstrijdig. Anderzijds (b) leggen verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen af over het gegeven of verzoekster haar ex-partner nog had gezien tussen de twee incidenten waarbij hij naar hun huis kwam. Voorts (ii) merkt de commissaris-generaal op dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoekers' verklaringen dat zij problemen hebben met de ex-echtgenoot van verzoekster, zij niet aannemelijk maken dat zij voor problemen van huiselijk geweld geen beroep kunnen doen op bescherming voorzien in Georgië. Daarnaast (iii) oordeelt de commissaris-generaal dat, wat betreft de problemen die verzoeker zou hebben ervaren omwille van een auto-ongeval, verzoekers evenmin aannemelijk maken dat zij geen beroep kunnen doen op bescherming voorzien in Georgië. Ten slotte (iv) kunnen de door verzoekers neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekers er in het voorliggende verzoekschrift niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoekers beperken zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerd vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat er tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld in de verklaringen van verzoekers inzake hun problemen met de ex-partner van verzoekster. In weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden betreffen deze tegenstrijdigheden geen details, doch wel degelijk de kern van hun relaas. Deze tegenstrijdigheden doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun problemen met de ex-partner van verzoekster.

Enerzijds zijn verzoeksters opeenvolgende verklaringen inzake het gegeven of haar ex-partner al dan niet schade aanrichtte tijdens de twee incidenten waarbij hij naar hun huis kwam tegenstrijdig. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband terecht het volgende gesteld:

“U verklaarde zo op de DVZ dat uw ex tweemaal naar uw woning was langsgekomen en alles binnenin had kapotgeslagen (Vragenlijst DVZ Nr. 3.5). Op het CGVS gaf u echter aan dat hij niets beschadigd had. Geconfronteerd met dit feit verklaarde u dat ze u zulke vraag op de DVZ niet hadden gesteld en u het zo nooit had gezegd (CGVS p. 11). Dit zet uw geloofwaardigheid onder druk (CGVS p.10-11).”

Waar verzoekers deze tegenstrijdigheid in het verzoekschrift trachten toe te schrijven aan een vertaalfout in de verklaringen van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat verzoeksters verklaringen genoteerd werden en aan haar – op basis van die notities – in het Georgisch werden voorgelezen. In deze dient te worden opgemerkt dat het geen steek houdt dat de verklaringen die aan verzoekster werden meegedeeld niet zouden overeenstemmen met de verklaringen zoals neergeschreven in het verslag, zoals verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal na confrontatie met haar verklaringen voorhield (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 11). Hetgeen aan verzoekster werd voorgelezen, betreft namelijk de neerslag van haar verklaringen. Nadat deze neerslag van haar verklaringen aan haar werd voorgelezen, ondertekende zij de vragenlijst uitdrukkelijk voor akkoord. Hiermee gaf zij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Zij maakte geen melding van gegevens die verkeerd zouden zijn genoteerd. Verder kreeg zij een kopie van deze vragenlijst, zodat zij in de mogelijkheid was om het verslag van haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken nadien nog te bekijken. Ondanks dit alles maakte zij bij het begin van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geen melding van het gegeven dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken zaken verkeerd zou hebben genoteerd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud p. 3).

Anderzijds leggen verzoekers onderling tegenstrijdige verklaringen af over het gegeven of verzoekster haar ex-partner nog had gezien tussen de twee incidenten waarbij hij naar hun huis kwam. De commissaris-generaal oordeelt in deze op goede gronden als volgt:

“U verklaarde verder dat u tussen de twee keer dat uw ex naar uw woning kwam u hem nog ettelijke keren was tegen het lijf gelopen (CGVS p. 9). Uw partner T. verklaarde daarentegen echter dat jullie tussen beide incidenten niets van hem zouden hebben gehoord (CGVS I. p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde hij dat zoverre hij wist u hem nooit was tegengekomen en u ook de waarheid zou vertellen tegen hem (CGVS I. p. 13). Dit doet verdere twijfels opkomen over uw geloofwaardigheid.”

In het verzoekschrift trachten verzoekers deze tegenstrijdigheid te vergoelijken door te stellen dat verzoeker, bij het afleggen van deze verklaring, de vraag verkeerd begrepen had. Door de volgorde van de vragen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal zou hij namelijk gedacht hebben dat hem gevraagd werd naar de periode tussen het laatste incident en hun vertrek uit Georgië. De Raad stelt vast dat de *protection officer* verzoeker op een bepaald moment tijdens het persoonlijk onderhoud vroeg hoe lang zij na het laatste incident nog in Georgië verbleven. Vervolgens werd hem – in niet mis te verstane en geenszins voor interpretatie vatbare woorden – gevraagd of zij nog iets gehoord hadden van de ex-partner van verzoekster tussen de twee incidenten waarover er voorafgaand aan die vraag gesproken werd. De vraagstelling tijdens het persoonlijk onderhoud was aldus duidelijk en het gaat dan ook niet op te stellen dat verzoeker – omwille van de volgorde van de vragen – de vraag of verzoekster haar ex-partner nog gehoord had tussen de twee (eerder besproken) incidenten verkeerd begrepen had. In weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden blijkt uit het antwoord dat verzoeker gaf toen hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal geconfronteerd werd met deze tegenstrijdige verklaringen geenszins dat hij de vraag zo begrepen had alsof hem gevraagd werd naar de periode tussen het laatste incident en hun vertrek uit Georgië. Verzoeker verklaart dat voor zover hij weet verzoekster haar ex-partner nooit tegenkwam, hij aanneemt dat zij de waarheid tegen hem zou vertellen, en zij hun best hadden gedaan om onder te duiken en om onzichtbaar te wonen vooraleer zij vertrokken. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt echter dat verzoekers na het tweede incident van adres veranderden doch ook reeds na het eerste incident onderdoken (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 9, 13), wat erop wijst dat verzoeker in voormeld antwoord wel degelijk sprak over de periode tussen het eerste en tweede incident met de ex-partner van verzoekster.

2.3.8.4. Daargelaten voormelde vaststellingen, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging

op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de COI Focus “*Georgië Algemene situatie*” van 11 december 2023, waarnaar wordt gerefereerd in de aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 16 januari 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Uit de informatie die voorhanden is, blijkt bovendien geenszins dat er sprake zou zijn van een gedifferentieerde behandeling van kritisch denkenden door de ordediensten wanneer zij bescherming van de autoriteiten inroepen in het kader van gemeenrechtelijke feiten of een interpersoonlijk conflict.

De Raad wijst er in dit verband voorts op dat, specifiek met betrekking tot de situatie van huiselijk geweld, uit de beschikbare landeninformatie (zie de COI Focus “*Georgië. Algemene situatie*” van 11 december 2023) blijkt dat er sinds de ondertekening van het Verdrag van Istanbul in 2014 en de goedkeuring ervan in 2017 meerdere wijzigingen werden doorgevoerd van de Georgische strafwet en verschillende actieplannen werden gelanceerd om geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld te bestrijden en slachtoffers te beschermen. Daarnaast werd in 2018 binnen het Georgische ministerie van Binnenlandse Zaken het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* opgericht. Dit departement is verantwoordelijk voor het monitoren van onderzoek naar onder meer huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (inclusief seksueel geweld) en ziet erop toe dat het onderzoek in dergelijke zaken efficiënt verloopt en er een tijdige reactie is. Dit departement organiseert tevens opleidingen en vaardigt richtlijnen uit voor politieagenten, onderzoekers en procureurs om beter te reageren op situaties van huiselijk en gender gerelateerd geweld.

De Georgische Strafwet beschouwt huiselijk geweld, zowel fysiek geweld als systematisch psychologisch geweld, als een afzonderlijk misdrijf en bevat tal van verzwarende omstandigheden waardoor daders van huiselijk geweld strenger bestraft kunnen worden. De Georgische wet inzake geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld voorziet tijdelijke beschermingsmaatregelen voor slachtoffers van huiselijk geweld in de vorm van opvang voor slachtoffers en een contactverbod en elektronisch toezicht voor daders. Een inbreuk op een contactverbod wordt sinds 2018 vanaf de eerste overtreding gezien als een misdrijf.

In samenwerking met ngo’s heeft de regering een noodlijn die 24 uur op 24 uur operatief is. Er bestaat ook een telefoonapplicatie via dewelke slachtoffers van huiselijk of andere vormen van geweld via een tekstbericht de hulpdiensten kunnen verwittigen. Sinds 2018 is er een vragenlijst voor politieagenten om het risico in geval van huiselijk geweld beter te kunnen inschatten, al wordt deze niet altijd even zorgvuldig ingevuld en is de verdere afhandeling vaak ineffectief. Enkele grote politiekantoren hebben ook advocaten ter beschikking die zijn opgeleid om slachtoffers (overlevenden) en getuigen van huiselijk geweld bij te staan tijdens de gerechtelijke procedure. Nog sinds 2018 zijn gespecialiseerde openbare aanklagers en onderzoekers verantwoordelijk om dergelijke zaken te behandelen.

Zowel de overheid als ngo's beheren opvangthuizen met een beperkt aantal plaatsen voor vrouwen en hun minderjarige kinderen in vijf van de tien regio's in Georgië. Vrouwen en ook mannen kunnen hier terecht. Over het algemeen zijn zij die gebruik hebben gemaakt van vluchthuizen hierover tevreden. De ondersteuning en begeleiding van slachtoffers van huiselijk geweld na het verlaten van een vluchthuis blijft evenwel een pijnpunt, net als de coördinatie tussen de verschillende actoren die slachtoffers van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen detecteren, opvolgen of begeleiden.

Steeds meer mensen dienen een klacht in wanneer zij het slachtoffer zijn van huiselijk geweld, mede dankzij het verhoogde aantal beschermingsmaatregelen voor slachtoffers en de toegenomen bekendheid rond wettelijke oplossingen voor situaties van huiselijk geweld. De reactie van de ordediensten op situaties van huiselijk geweld is eveneens aanzienlijk verbeterd, al blijft daadwerkelijke bescherming van slachtoffers tegen secundaire victimisatie en herhaaldelijk geweld problematisch net als de informatieverlening en ongevoeligheid van de betrokken overheidsactoren en de selectieve aanpak wanneer invloedrijke personen de geweldplegers zijn. Ook wat betreft de behandeling van zaken van seksueel geweld is er nog heel wat ruimte voor verbetering. Tot slot vinden slachtoffers van geweld die extra kwetsbaar zijn, bijvoorbeeld etnische minderheden, laaggeschoolden en vrouwen op het platteland, ondanks informatiecampagnes van de overheid vaak nog steeds niet de weg naar dienstverlening en beschermingsmechanismen.

Eén van de EU-aanbevelingen voor Georgië met het oog op het verwerven van de status van kandidaat-lidstaat beoogt het verbeteren van gendergelijkheid en vooruitgang in de strijd tegen huiselijk geweld. Deze aanbeveling wordt in november 2023 beschouwd als volledig geïmplementeerd. Het aanpassen van de definitie van verkrachting blijft een werkpunt. Een positieve evolutie is het feit dat het na een wetswijziging in december 2022 niet langer vereist is om de status van slachtoffer te hebben om in aanmerking te komen voor publieke diensten, zoals toegang tot vluchthuizen, psychologische hulp en rechtsbijstand. Het wegnemen van deze bureaucratische hindernissen moet ervoor zorgen dat slachtoffers sneller en efficiënter geholpen worden.

Hoewel de reactie van de Georgische autoriteiten ten aanzien van slachtoffers van huiselijk geweld zeker nog bepaalde tekortkomingen vertoont, blijkt uit de beschikbare informatie bijgevolg niet dat de Georgische autoriteiten in het algemeen onwillig of onmachtig zijn om bescherming te verlenen aan slachtoffers van huiselijk geweld.

Uit voormelde recente COI Focus, die een zicht geeft op de situatie tot en met 13 november 2023, blijkt dan ook dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De algemene informatie waarnaar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen teneinde de beschermingsmogelijkheden van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië op de korrel te nemen, loopt verder gelijk met dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus van 11 december 2023. Het rapport van ECRI van 22 juni 2023 werd ten andere mee in aanmerking genomen bij het opstellen van de voormelde COI Focus. Noch het betoog van verzoekers, noch de informatie waarnaar zij verwijzen, is van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

Het gegeven dat er nog steeds ruimte is voor verbetering, o.a. omtrent de afhandeling van misdrijven inzake huiselijk geweld, alsook de bereidwilligheid en doeltreffendheid van de autoriteiten en het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* om op te treden, zoals blijkt uit de door verzoekers aangereikte landeninformatie, komt ook tot uiting in de COI Focus van 11 december 2023 en wordt door de Raad ook niet ontkend, doch betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Waar verzoekers nog aanhalen dat de verwerende partij slechts haar eigen rapport aanhaalt zonder enige verwijzing naar externe bronnen, stipt de Raad ten overvloede nog aan op dat de opdracht van Cedoca erin bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te reiken om de commissaris-generaal toe te laten zich conform artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid, uit te spreken over de verzoeken om internationale bescherming. De landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissingen wordt verwezen en die inmiddels werd geactualiseerd middels de aanvullende nota, werd opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Cedoca voerde uitvoerig onderzoek naar verschillende voor Georgië relevante thema's, waaronder de situatie

van slachtoffers van huiselijk geweld in Georgië. Uit de inleiding van zowel de in de bestreden beslissing aangehaalde als de meest recente COI Focus blijkt dat Cedoca zich voor het opstellen ervan beroept op rapporten van talrijke gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, zowel internationaal als lokaal, alsook berichtgeving van internationale en lokale persagentschappen. Bovendien werd deze informatie verder aangevuld met informatie verkregen tijdens een *fact finding mission* in Georgië, dewelke plaatsvond van 24 tot en met 28 oktober 2022. Tijdens deze missie sprak Cedoca met verschillende actoren die actief zijn op het gebied van mensenrechten in Georgië en/of die de mensenrechtensituatie in Georgië monitoren; met vertegenwoordigers van twee organisaties die zich inzetten voor LGBTQI+-rechten, van een organisatie die zich bezighoudt met vrouwenrechten en van het *Human Rights Protection and Investigation Quality Monitoring Department* in het ministerie van Binnenlandse Zaken, dat instaat voor monitoring; en met enkele oprichters van de grootste burgerbeweging in het land, de *Shame Movement*.

De Raad wijst erop dat het, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook aan verzoekers zelf toekomt om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. Verzoekers tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen – hetgeen erop wijst dat, in weerwil tot wat verzoekers in het verzoekschrift voorhouden, de commissaris-generaal in deze wel degelijk rekening hield met de verklaringen die verzoekers aflegden tijdens hun persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal en zich niet louter baseerde op algemene informatie:

“U wist zo te verklaren dat de politie beide keren dat uw ex-partner u lastigviel bij uw woning tegen hem optrad en hij zelfs een contactverbod opgelegd kreeg (CGVS p. 5, 6, 7). Er werd u gevraagd of u weet had wat er verder nog was gebeurd met uw ex-partner waarop u verklaarde van niet aangezien u kort na het tweede incident Georgië al verliet (CGVS p. 8). Voorts werd u gevraagd of u ooit officieel klacht indiende tegen uw ex-partner waarop u een negatief antwoord formuleerde (CGVS p. 7). Gevraagd waarom u dat niet deed verklaarde u dat de politie u had vermeld dat u zich geen zorgen moest maken na het eerste voorval maar uw ex desondanks toch was teruggekomen (CGVS p. 8). U verklaarde verder dat u het nut niet inzag van een klacht in te dienen omdat hij uiteindelijk toch zou vrijkomen en u vreesde dat hij u zou vermoorden (CGVS p. 8-9). Er werd u verder gevraagd of u andere groeperingen of instanties trachtte te contacteren die u mogelijks zouden kunnen helpen waarop u verklaarde van niet aangezien iedereen gewoon bleef herhalen dat u hulp moest vragen aan de politie (CGVS p. 9). Gevraagd of u naar enige vrouwenrechtenorganisaties of vrouwenvluchthuizen had gevraagd verklaarde u dat er zelfs geen vluchthuizen voor vrouwen bestond in Georgië (CGVS p. 9). Er kan redelijkerwijs worden verwacht dat indien u daadwerkelijk het slachtoffer werd van partnergeweld en u dusdanig vrees had van uw ex-partner, u minstens een klacht zou indienen tegen hem aangezien de politie al tot tweemaal toe zeer bereidwillig bleken te zijn om u te helpen en op te treden tegen uw ex. Dat u verder ook geen enkele vorm van informatie leek in te winnen bij andere organisaties die de rechten van slachtoffers van partnergeweld verdedigen en hen bijstaan toont verder aan dat u onvoldoende bescherming zou hebben gezocht in Georgië die wel beschikbaar is.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoekers benadrukken in het verzoekschrift dat zij bij beide incidenten telkens de politie contacteerden, die de ex-partner van verzoekster arresteerde en hem de eerste keer een contactverbod oplegde, maar dat dit hem niet tegenhield om toch nog geweld te gebruiken. Dit neemt niet weg dat de politie wel degelijk twee maal optrad en verzoeksters ex-partner arresteerde en hem de eerste keer zelfs een contactverbod oplegde. Verzoekers dienden, ofschoon de politie zich dus wel degelijk bereidwillig opstelde, ook nooit een officiële klacht in bij de politie, hetgeen verdere bescherming teweeg zou hebben kunnen brengen. Zoals verzoekster zelf verklaarde, vaardigde de politie dit contactverbod uit zonder dat zij klacht neerlegde (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 7). Dat zij na de incidenten op eigen initiatief onderdoken op een ander adres, neemt ook niet weg dat verzoekers geen verdere bescherming zochten bij de politie of andere instanties in Georgië, zoals vrouwenrechtenorganisaties of -vluchthuizen. Tot slot stellen verzoekers nog dat, gelet op het gegeven dat de ex-partner van verzoekster contacten zou hebben bij de politie, het niet valt uit te sluiten dat de ex-partner van verzoekster contacten zou hebben bij de politie. De Raad stelt vast dat verzoekers slechts een vermoeden uiten dat de ex-partner van verzoekster hun locatie omwille van dergelijke connecties kon achterhalen. Zij slagen er evenwel niet in, en ondernemen hier zelfs geen poging toe, om *in concreto* aannemelijk te maken welke connecties de ex-partner van verzoekster dan precies zou hebben binnen de politie, laat staan hoe deze connecties ervoor zouden zorgen dat hij over deze informatie zou kunnen beschikken. Dit loutere betoog is dan ook geenszins afdoende om aan te tonen dat verzoekers niet op door de Georgische autoriteiten geboden bescherming konden of zouden kunnen

rekenen. Met voormeld betoog slagen verzoekers er evenmin in te verklaren waarom zij geen beroep deden of zullen kunnen doen op andere instanties in Georgië die hen zouden kunnen beschermen.

De kritiek van verzoekers' advocaat ter terechtzitting op de algemene actuele situatie in Georgië is tot slot dermate algemeen en volstaat niet om *in concreto* aan te tonen dat verzoekers bij terugkeer verstoken zullen blijven van hulp en/of bescherming.

Gelet op het voorgaande overtuigen verzoekers niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

2.3.8.5. Waar verzoekers in het verzoekschrift wijzen op de duur van hun persoonlijke onderhouden bij het commissariaat-generaal, de lengte van de bestreden beslissingen en het aantal passages die betrekking hebben op hun persoonlijke situatie, bemerkt de Raad dat deze elementen geenszins zonder meer indicaties vormen voor de grondigheid en volledigheid van het gehoor, noch een oordeel inhouden over de kwaliteit van het onderzoek naar het vluchtrelaas. Tevens dient te worden onderstreept – mede gelet op het voorgaande en hetgeen volgt – dat de bestreden beslissingen in hun geheel betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoekers, zij het de problemen met de ex-partner van verzoekster – met inbegrip van de algemene informatie over de bescherming die de Georgische autoriteiten bieden in geval van huiselijk geweld daar dit het kader vormt waarbinnen de beschermingspogingen van verzoekers dienen te worden beoordeeld – dan wel de problemen die verzoeker ondervond naar aanleiding van het auto-ongeluk waarin hij in Georgië betrokken was.

In dit verband betogen verzoekers tevens dat het te betwijfelen valt of de commissaris-generaal zelf gedetailleerd wou ingaan op hun vrees voor vervolging ten aanzien van de ex-partner van verzoekster. Te dezen wijst de Raad erop dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het commissariaat-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.8.6. Daarnaast haalt verzoeker problemen aan die hij in Georgië ondervond naar aanleiding van een auto-ongeluk waarin hij in september 2023 betrokken was. Hoewel verzoeker later in zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal verduidelijkt dat dit niet zijn grootste probleem was, dient vastgesteld te worden dat verzoeker zelf spontaan foto's van het ongeval neerlegde. Gelet op het gegeven dat bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening dient te worden gehouden met alle elementen die worden aangehaald door de verzoeker, besloot de commissaris-generaal terecht om deze gegevens te onderzoeken en te beoordelen. In deze werd in de bestreden beslissingen overigens op goede gronden het volgende overwogen:

“Uw man verklaarde zo dat hij in een auto-ongeval was terechtgekomen waarop de eigenaars van de betrokken wagens compensatie van hem eisten (CGVS I. p. 6-8). Er werd gevraagd of deze eigenaars iets concreet ondernamen waarop uw man verklaarde van niet aangezien ze niet wisten waar hij op dat moment woonde, maar ze hem wel telefonisch opbelden en geld eisten en ermee dreigden dat ze hem anders iets zouden aandoen (CGVS I. p. 7). Er werd uw man bijgevolg gevraagd of hij naar de politie is gestapt met deze bedreigingen waarop hij verklaarde dat dit niet mogelijk was aangezien de eigenaars gelijk hadden en uw man hun eigendom had kapotgemaakt (CGVS I. p. 8). Aangezien ze uw man volgens zijn verklaringen bedreigden iets aan te doen werd er uw man op gewezen dat dit een strafbaar feit was. Daarop verklaarde uw man dat als hij hem zou aangeven hij enkel nog bozer zou worden en uw man nooit de politie hierover had gecontacteerd (CGVS I. p. 8). Het CGVS merkt verder op dat uw man werd gevraagd wanneer de laatste keer was dat deze eigenaar hem contacteerde waarop hij verklaarde dat dit op 29 of 30 september was (CGVS I. p. 8). Aangezien uw man Georgië verliet op 16 oktober 2023 zou dit betekenen dat uw man gedurende minstens twee weken tijd verder niets meer zou hebben vernomen van de desbetreffende persoon ondanks dat hij nog in Georgië verbleef. Dit doet, los van de mogelijkheden tot bescherming, evenzeer twijfels opkomen over minstens de ernst van deze bedreigingen.”

Verzoekers laten deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8.7. Verzoekers voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.8.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekers in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

2.3.8.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekers geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

2.3.9.2. In zoverre verzoekers zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekers maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.9.4. Verzoekers tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.14. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS